

(המשך מעמוד 69)

ללמוד. אייפאשר היה לממן לימודי שני ילדים.

בן 14 היה ברדוגו פועל בבית-חרושת שמן. "אז כבר ראיתי שכל החבר'ה ש- עובדים הם שחורים. שם אשכנזים אין. הם לומדים בתיכון. אז חשבתי שאכלתי אותה בחיים. זהו זה. אני גומר פועל."

"ראיתי שכל הפקידים הבכירים והמנהל לים הם אשכנזים. באופן טיבעי היו לי תחושות נחיתות וקיפוח. ייחסתי את זה לעובדה שלא הצלחתי ליצור מגע עם חברתה. לא היה לי ברור איך הדברים מתנהלים. אלה ששיבו על הברזלים ליד קולנוע ארמון בחיפה היו שחורים, ותל- מידיהתיכון, שעברו שם עם 'הצנע לכת' על החולצה התכולה, היו כולם לבנים."

עורך-הדין ברדוגו יושב במשרדו ש-

פרקליט ברדוגו (1970) שינאה למיטוד

בשכונת רחביה בירושלים. האווירה והריח מזכירים את עברו בתיאטרון: וילונות קטיפה אדומים, שולחן-כתיבה עתיק עם פיתוחים, עשרות עטים בצבעים שונים בתוך הקסת. ברדוגו מדבר בשטף, נסער. "ההתפרצויות של ואדיסאליב עשו לי שוק רציני. זו היתה נקודת-מיפנה. אז גדלקתי לרעיון של הקיפוח העדתי, והתחלתי להאמין שצריכה לבוא התעוררות מלמטה."

אחרי בית-חרושת שמן הוא עבר לגמל- חיפה. המיקצוע: פועל-גמל. "שם הרגשתי ממש בבית. היינו עומדים, כולנו פרענקים, כמו בשוק-עבדים, והיו באים ובוחרים אותנו לעבודה — ממש כמו שהיום עושים לערבים בעיר העתיקה. שוכחים פעם הפרענקים היו פה כוח-עבודה זול."

הנערה-הפועל המשיך לבלוע ספרים, חלם שבמיקרה הטוב, אם יתמזל מזלו, אולי יהיה פעם פקיד. "קראתי את המניפסט הקומוניסטי, ולא ראיתי שזה הפיתרון, כי גם שם כולם היו אשכנזים. אך היתה לי מודעות פוליטית, ומצאתי הקבלות בין המצב של הערבים במדינה לזה של הפרענקים. אז הצטרפתי לוועד לביטול המימשל הצבאי."

כשהיה בן 17, החליט אבי ברדוגו שנמאס לו להיות פרענק. הוא קם ושינה את שמו לאברי הכרמלי. "היות שאני בהיר, לא ראו עלי שאני ספרדי. הסתובבתי איתם, ואז למדתי מה חשובים עלינו 'אשכנזים. אצל נשים לא הצהרתי שאני פרענק, ואז הייתי שומע: 'לא רוצה לשבת איתה שהשורצע נמצאים. הפרענק אין א'חייע' הבנתי שהפיתרון הוא לא ב' היטמעות, אלא מתוך עמדת-כוח. לקח לי שבע שנים לחזור אל שמי האמיתי."

כשהתגייס לצבא הוא היווה בעייה. מצד אחד היה לו דפ"ר גבוה, אך היה לו כתם ביטחוני, בגלל פעילותו בוועד לביטול המימשל הצבאי. כשהתגלה הדבר הוא הפך שו"ץ-גמל. "הסתכסכתי עם כולם. הייתי בבית-סוהר צבאי אחרי-כך, כשרציתי להיות ביחידה קרבית, שלחו אותי ליחידת המיעוטים. בצבא שוב ראיתי שכל השחורים, כל אנשי השירותים הם פרענקים והלבנים הם גנרלים. אז זה כבר נראה לי בחרתי לגמרי שיזאת הגישה של המדינה. התחלתי לפתח שינאה למימסד." שוש מיימון (המשך בשבוע הבא)

צוות "פלייבוי" בא

ארצה כדי לצלם

את הנשים

המפורסמות

בעירום - אך מכולן

רק אחת הסכימה

להתפשט לגמרי

צייד סימון פוזרדים מהדתיים

רוצות בעירום אך פוחדות

דיסקוטקים בסיגנון ניויורקי צצו כפטריות אחרי גשם. אנשי פלייבוי לא היו צריכים לחפש אצל סוכני הדוגמניות. הספיקה להם ישיבה אחת בכסית או רול, סיבוב בחוף שרתון, ביקור בפאב של פרדריקה וריקוד בדיס-קוטק טיפנים כדי למצוא את הנבחרות. הביקוש עלה על ההיצע. צלמי פלייבוי נאלצו להשיב ריקם פניהן של נערות רבות.

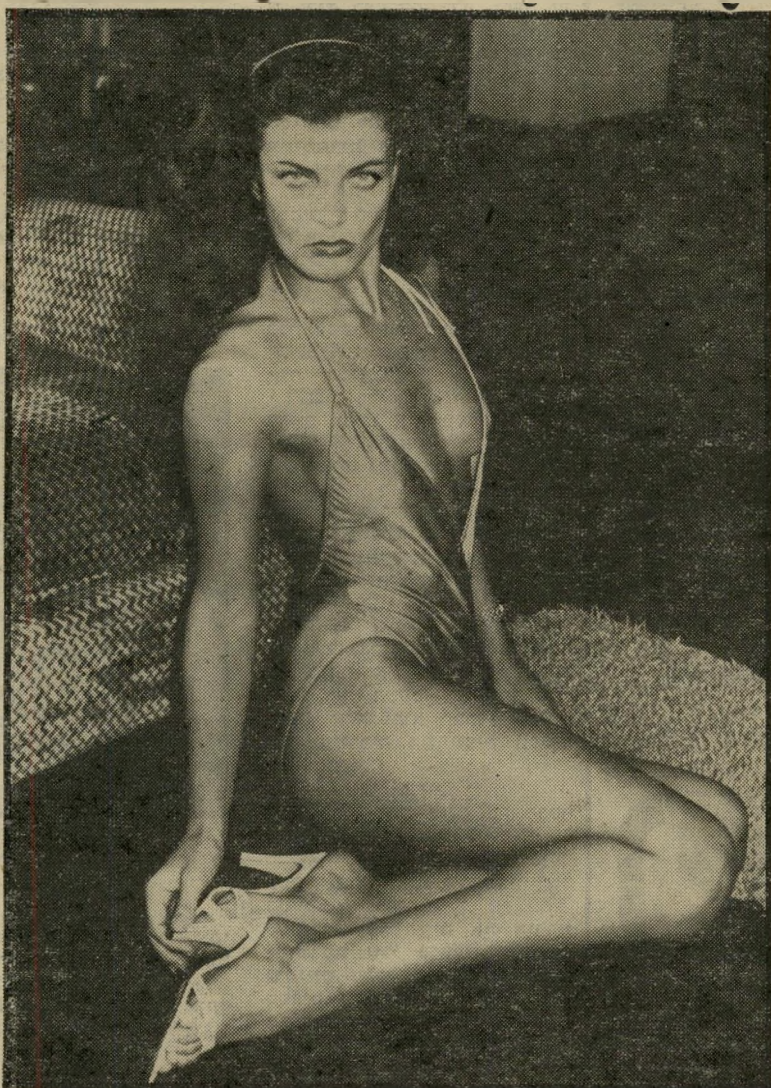
בין הנערות נמצאו כמה מהנבחרת הי-אומית של יפהפיות ישראל, שלא ראו כל רע בצילומי עירום בטעם טוב, למען יר-חון בינלאומי שעליו היה לא רק לפרסם את ישראל כארץ הנשים היפות בעולם, אלא גם אותן.

צוות פלייבוי האירופי, השהה בימים אלה בישראל, לא העלה אף בחלומותיו הגרועים ביותר שלא יצליח למצוא כמעט אף לא נערה אחת שתסכים להצטלם. הצוות נאלץ להסתפק בדוגמניות מבוגרות יחסית, בנות 30 ואף יותר. זהו גיל שבהחלט אינו מקובל על עורכו הראשי של הירחון, יו הפנר, שטרם בשנים האחרונות להחזיר בעזרת ירחונו את דמות האשה-ילדה. אחד מהעקרונות של הפנר הוא שנערה שעברה את גיל ה-20 לא תצטלם לעמוד המרכזי של פלייבוי. יוצא-אופן הדופן היו ויקטוריה פרינספל בת ה-33, כוכבת הסידרה דאלאס, ורחל וולש בת ה-40 — שתי יפהפיות, שהגימיק שבי-צילומיהן דחק את מיכשלת גילן המבוגר. אם אמנם יגיעו צילומי הדוגמניות הישראליות לידיו של "הף" ספק רב אם יסכים לפרסם אותן.

בתקופה שבה משיבתה ממשלתי-ישראל את הטיטות בשבת, בתקופה שבה קומץ דתי קובע את אורח חייו של ציבור שלם, רק טבעי הוא שדוגמניות שהסכימו ללא ניד עפעף להסיר את בגדיהן לפני 10 שנים, תסרבנה מתוך צניעות מתחסדת להתפשט היום.

"הן ממש מצחיקות"

ה שמועה התפשטה במהירות: "פלייבוי הגיע לתל-אביב!" הצוות האירופי של הירחון האמריקאי הנפוץ דאג לקשרים הנכונים, וכל המי ומי התייצבו לבוקר הראיונות. בין הראשונות היתה הדוגמנית הסכי-סית שלומית אמיר, הם כבר הכירו אותה ואהבו אותה, לכן לה לא היו בעיות. היא

דוגמנית מרש

רוצה בעירום, אך פוחדת מתגובות